

Arrest

nr. 212 787 van 23 november 2018
in de zaak X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 april 2018 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van diens beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2018 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. MENSAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 maart 2018 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 16 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag van 21 maart 2018 in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.03.2018 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

K.A.

(...)

Nationaliteit: Albanië

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor K.A., die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d. 10.04.2018 in gesloten omslag).

Derhalve .

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

2) Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (verzoeker haalt aan dat hij nooit in aanraking is gekomen met het Belgisch gerecht of de politie, hij geen gevaar vormt voor de maatschappij en nooit voor overlast heeft gezorgd). Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

1.3. Op 16 april 2018 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De motieven van deze tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: K.A.

(...)

Nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen (onmiddellijk) na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen: Uit de aankomstverklaring van betrokkene blijkt dat hij op 22.07.2017 in België is toegekomen. Het toegestane verblijf van maximaal 90 dagen op 180 dagen is heden ruimschoots overschreden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 01.02.2018, hem betekend op 06.02.2018.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, een manifeste beoordelingsfout en de schending van de materiële motiveringsplicht doordat geen afdoende onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandelingen in Albanië. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“1.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Zij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.

2.

Verwerende partij houdt in de bestreden beslissing voor dat verzoeker een vergelijking zou doen van het kwaliteitsniveau van de gezondheidszorg in het land van herkomst en in België.

Evenwel is in casu geen sprake van een minder goede kwaliteit in vergelijking met België, maar van een algemeen slechte kwaliteit met beperkte beschikbaarheid van medische zorgen (hetgeen door verwerende partij in de bestreden beslissing overigens ook niet als dusdanig wordt ontkend), zodat dit weldegelijk een invloed heeft op de beoordeling van de toegankelijkheid van de medische zorgen.

Verzoekers zijn van oordeel dat verwerende partij geen afdoende onderzoek heeft gevoerd naar de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van medische zorgen in het land van herkomst.

Zoals in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging van medische redenen gesteld, blijkt uit de algemeen beschikbare informatie dat de gezondheidszorg in Albanië van slechte kwaliteit is. Er kan hiervoor ook

worden verwezen naar een internationale studie van The Country of Return Information Project, Country Sheet Albania, <http://www.vluchtelingenwerk.be/bestanden/CRI/cs-albania-en.pdf>, mei 2009, p. 77 :

'The quality of health care in Albania is low compared with other countries in South East Europe, particularly at primary care level. Physical and human resources in the health sector need to be aligned with the population's health needs. Public health care facilities are insufficient and low-income groups are not well protected.

Further, there is large contribution evasion in the health insurance, decreasing the number of beneficiaries from health coverage. Albanian health care services are delivered in poor facilities with inadequate equipment.'

Er is duidelijk sprake van een tekort aan middelen en professioneel opgeleid personeel.

Zie ook Enis Uruçi, *Problems and reality in health market of Albania and its management*, te vinden op <http://www.uamd.edu.al/new/wp-content/uploads/2017/02/32.-Enis-Uruci.pdf>, november 2016, p. 215::

'Medical facilities in Albania are poor and there is a lack of specialists, medical equipment and pharmaceuticals.

Doctors and nurses are often cut off from new techniques and developments in medicine;'

Het bovenstaande maakt duidelijk dat verzoekster in Albanië niet afdoende kan beschikken over medische zorgen, laat staan van een aanvaardbaar kwalitatief niveau, zodat artikel 9ter geschonden is, minstens is er sprake van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel

3.

Daarenboven heeft verzoeker in de aanvraag tot verblijfsmachtiging om medische redenen dd. 21.03.2018 opgemerkt dat er corruptie heerst in de medische zorgsector. Zonder officiële betalingen kan niet met zekerheid een tijdige en adequate behandeling worden verkregen. Corruptie en omkooppraktijken zijn er dan ook de regel.

Zie internationale studie van The Country of Return Information Project, Country Sheet Albania, <http://www.vluchtelingenwerk.be/bestanden/CRI/cs-albania-en.pdf>, mei 2009, p. 77):

'Public health care is theoretical free, but in practice, bribes in order to get access to treatment are common. This practice makes low-income families in some hospitals of the country vulnerable.'

Zie ook Enis Uruçi, *Problems and reality in health market of Albania and its management*, te vinden op <http://www.uamd.edu.al/new/wp-content/uploads/2017/02/32.-Enis-Uruci.pdf>, november 2016, p. 215::

'The reason for such behaviour is that consultants rely heavily on under-the-table payments to increase their income. Corruption is an unfortunate fact of life in Albania and it is a hard and difficult process to resolve the problem, especially in healthcare.'

In de bestreden beslissing heeft verwerende partij deze praktijken niet ontkend, doch louter ter zijde geschoven, omdat zulks geen schending zou kunnen opleveren met artikel 3 EVRM. Nochtans heeft zulks zonder twijfel gevolgen voor de toegankelijkheid tot de medische zorgen voor verzoeker en dient verwerende partij conform artikel 9ter hiermee rekening te houden bij de beoordeling van de toegankelijkheid. Van verzoeker kan bovendien niet worden geëist dat hij bijkomende bewijzen zou voorleggen waaruit blijkt dat er in zijn persoonlijke situatie sprake is van corruptie. Verzoeker leefde immers 16 jaar in Italië alvorens hij met zijn ouders naar België meereisde. Zijn ouders hebben in België verblijfsrecht gekregen als langdurig ingezetene. Aangezien verzoeker op heel jonge leeftijd zijn land van herkomst heeft verlaten, is hij in de onmogelijkheid om bewijzen voor te leggen van persoonlijke ervaringen met betrekking tot problemen van corruptie in Albanië. De info waarnaar verzoeker in het verzoekschrift 9ter Vw. verwijst is evenwel afdoende duidelijk.

Bovendien moet worden opgemerkt dat deze corruptiepraktijken in het land van herkomst door verwerende partij niet worden ontkend. Nu verwerende partij niet weerlegt dat zulks de toegankelijkheid voor verzoeker aanzienlijk zal belemmeren, moet een schending met artikel 9ter Vw. worden vastgesteld, minstens is er sprake van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel).

Aangezien tot slot niet duidelijk is wat de gemiddelde kostprijs is van de door verzoeker in te nemen medicatie en wat de exacte kostprijs is van medische zorgen door gespecialiseerde artsen (psychiaters,...), kan niet worden gesteld dat verzoeker op zijn ouders beroep kan doen voor financiële hulp bij het bekomen van de nodige medische zorgen. Indien niet geweten is hoeveel de behandeling in zijn totaliteit kost, kan ook niet beweerd worden – voor zover zulks al van hen zou mogen worden verwacht (quod non) – dat vrienden op afdoende wijze kunnen tussenkomen in de kosten. Dit laatste is een loutere bewering van verwerende partij die op geen enkele manier kan worden bewezen door geen van de partijen, zodat hiermee geen rekening kan worden gehouden.

Dat er een universele ziekteverzekering in Albanië aanwezig is, doet aan het bovenvermelde geen afbreuk, aangezien enkel primaire gezondheidszorg wordt terugbetaald en dus geenszins de medische zorgen die verzoeker nodig heeft voor de behandeling van de ziekte van Marfan.

Aangezien de medische zorgen in Albanië niet afdoende toegankelijk zijn voor verzoeker, is een vernietiging van de bestreden beslissing dan ook op zijn plaats. Dat het middel derhalve ernstig is.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De schending van voormelde beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat verzoeker eveneens geschonden acht.

3.3. De eerste bestreden beslissing steunt op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”, dat luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. (...)”

Uit het bepaalde in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat een verblijfsmachtiging om medische redenen kan worden gevraagd in twee onderscheiden gevallen, met name:

- (1) een ziekte die een reëel risico vormt voor het leven of de fysieke integriteit van de aanvrager, of
- (2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

Voorts bepaalt artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

In het kader van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet worden onderzocht of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong. Dit onderzoek dient geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, te gebeuren (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, doc. nr. 51-2478/01, 35 en doc. nr. 51-2478/08, 9*).

3.4. In casu werd de medische verblijfsaanvraag van 21 maart 2018 ontvankelijk doch ongegrond verklaard. In de beslissing geeft de verwerende partij uitdrukkelijk aan zich te steunen op het medisch advies van 10 april 2018 van de ambtenaar-geneesheer dat onder gesloten omslag aan verzoeker werd afgegeven. Dit medisch advies, dat aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag ligt, wordt derhalve geacht integraal deel uit te maken van de motieven van deze beslissing en luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medische dossier voorgelegd door Mr K.A. in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 21.03.2018

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

SMG d.d. 02/03/2018 van Dr. Jeroen Hendriks (thorax- en vaatchirurg): syndroom van Marfan - medicatie: Amlor, Coruno, Emconcor, Lisinopril, Moxonidine, Nexiam en Asaflo

Uit het ter staving van de aanvraag voorgelegde medische stuk weerhoud ik dat het gaat om een 20-jarige man met het syndroom van Marfan.

Het Marfansyndroom is een veel voorkomende (1/10.000 mensen) erfelijke aandoening van het bindweefsel. Bij de ziekte van Marfan is het bindweefsel in het lichaam minder sterk. Dit kan gevolgen hebben voor o.a. het skelet, de ogen, het hart en de bloedvaten, want bindweefsel geeft steun aan allerlei organen in het lichaam. Mr. Ki heeft een "kippenborst (uitstekend borstbeen, pectus carinatum), overdreven kromming in de wervelkolom (scoliose) die niet verder gespecificeerd wordt, een uitzakking van de mitralisklep van het hart (floppy MV, mitralisprolaps).

Betrokkene onderging reeds verschillende ingrepen aan het hart, de grote bloedvaten en aan de ogen in Italië en in België.

Ais actuele medicatie weerhoud ik:

Acetylsalicylzuur (Asaflo, Aspirine), een anti-aggregans (bloedverdunner)

Amlodipine (Amlor), een bloeddruk verlagend middel

Moisidomine (Coruno), een bloedvat-verwijdend middel

Bisoprolol (Emconcor), een hartritme vertragend en bloeddruk verlagend middel

Lisinopril (Lisinopril), een bloeddruk verlagend middel

Moxonidine (Moxonidine), een bloeddruk verlagend middel

Esomeprazol (Nexiam), een maagzuursecretie remmer

Vatheelkundige, cardio-chirurgische, orthopedische (rug) en oftalmologische opvolging en behandeling is noodzakelijk

Betrokkene heeft geen nood aan mantelzorg, is niet (geheel) arbeidsongeschikt en voorgelegde medische dossier objectieveert momenteel geen medische contra-indicatie om te reizen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is:

Aanvraag Medcoi van 05/09/2017 met het unieke referentienummer BMA10035

Aanvraag Medcoi van 06/11/2017 met het unieke referentienummer BMA 10298

Aanvraag Medcoi van 27/02/2018 met het unieke referentienummer BMA 10809

2. Overzicht met beschikbare medicatie voor Mr. K. in Albanië volgens recente MedCOIdossiers.

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat opvolging en behandeling bij een oogarts, vaatchirurg, cardiochirurg en orthopedist beschikbaar is in Albanië.

De noodzakelijke medicatie, ni. acetylsalicylzuur, amlodipine, moisdomine, bisoproiol, lisinopril, moxonidine en esomeprazol is beschikbaar in Albanië.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Betrokkene haalt aan dat de kwaliteit van de gezondheidszorg in Albanië slecht is en dat er een tekort is aan middelen en aan professioneel opgeleid personeel. Er dient opgemerkt te worden dat een verblijfstitel niet enkel afgegeven kan worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandeling in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen.

Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privésysteem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds,... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

De gezondheidszorg in Albanië wordt georganiseerd op drie niveaus: primaire, secundaire en tertiaire zorg.² Er bestaat een universele ziekteverzekering voor personen die in Albanië verblijven. Voor mensen die niet economisch actief zijn (werkloze mensen, bejaarden, mensen die beroep doen op sociale ondersteuning kinderen,...), worden de bijdragen betaald door de Staat.³

Iemand die verzekerd is, hoeft in de primaire gezondheidszorg niet te betalen voor een consultatie en evenmin voor bepaalde medicatie of testen. Normaal gezien krijgt de patiënt ook een gedeeltelijke terugbetaling voor de medicatie die hij aankoopt bij een apotheker, afhankelijk van de overeenkomst tussen het ziektefonds en het zorgcentrum waar de zorgen verstrekt worden.⁴

Dankzij de ziekteverzekering kunnen mensen zonder inkomen of met een laag inkomen een 'gezondheidskaart' bekomen die hun status bevestigt. Hiermee hebben ze gratis toegang tot medische behandeling.⁵

Verzoeker verklaart dat het algemeen bekend is dat medische behandelingen voor velen ontoegankelijk zijn omwille van omkooppraktijken en verwijst hierbij naar enkele algemene bronnen.

Hij legt geen bewijs voor dat er in zijn persoonlijke situatie sprake zou zijn van corruptie. Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; § 68)M 4 februari 20⁰⁵, Mamatkuiov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije,

Betrokkene is 19 jaar en legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor. Bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat hij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de eventuele kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt overigens dat zijn vader, [K.P.], werkzaam is in België. Ook hij zou zijn zoon financieel kunnen bijstaan, moest dit nodig zijn.

Tenslotte lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene in Albanië geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Niets verhindert verzoeker derhalve om terug te keren. Het staat hem vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Re-integratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomsten genererende activiteiten. Re-integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Conclusie

Uit het voorgelegde medische dossier kan ik besluiten dat de ziekte van Marfan, hoewel dit beschouwd kan worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van Mr. K indien dit niet adequaat opgevolgd en behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Albanië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland of het land van verblijf, met name Albanië."

3.5. Het betoog van verzoeker spitst zich toe op het onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de benodigde medicatie en medische zorgen in Albanië dat volgens hem niet afdoende werd gevoerd.

In eerste orde haalt verzoeker aan dat de gezondheidszorg in Albanië van algemeen slechte kwaliteit is, hetgeen volgens hem door verwerende partij niet wordt ontkend, en dat dit wel degelijk een invloed heeft op de beoordeling van de toegankelijkheid van de medische zorgen. Er is tevens een tekort aan middelen en professioneel opgeleid personeel. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar algemene publicaties van mei 2009 en november 2016 die hij ook in zijn verblijfsaanvraag van 21 maart 2018 heeft geciteerd. Hij meent dat dit duidelijk maakt dat hij in Albanië niet afdoende kan beschikken over medische zorgen, laat staan van een aanvaardbaar kwalitatief niveau.

Wat betreft de beschikbaarheid van de benodigde medische zorgen, volstaat het in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat een adequate, dit is een gepaste, behandeling in het land van herkomst aanwezig is. In casu heeft de ambtenaar-geneesheer, op basis van objectieve landeninformatie aangereikt door de MedCOI-databank, vastgesteld dat de medicatie en medische zorgen die voor verzoeker noodzakelijk zijn, in Albanië aanwezig zijn en dus beschikbaar.

Verzoeker betwist deze concrete vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet. Hij beperkt zich in zijn verzoekschrift tot een algemeen betoog over de "beperkte beschikbaarheid van medische zorgen" en een "tekort aan middelen en professioneel opgeleid personeel". Met dit algemeen en vaag betoog maakt verzoeker niet in concreto aannemelijk dat in zijn geval de voor hem benodigde medicatie en medische zorgen in Albanië niet aanwezig zijn.

Verder volstaat in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat de benodigde medische zorgen "adequaat" zijn, dit wil zeggen dat er een gepaste behandeling aanwezig is.

Uit het medisch advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer rekening heeft gehouden met de algemene publicaties over het niveau van de gezondheidszorg in Albanië die verzoeker ook in zijn aanvraag aanhaalde. Hij oordeelt daarover als volgt:

"Betrokkene haalt aan dat de kwaliteit van de gezondheidszorg in Albanië slecht is en dat er een tekort is aan middelen en aan professioneel opgeleid personeel. Er dient opgemerkt te worden dat een verblijfstitel niet enkel afgegeven kan worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandeling in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen.

Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staatzijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privésysteem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds,... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in

België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.”

Verzoeker gaat niet in concreto in op dit motief maar herhaalt hetgeen hij daarover reeds in zijn aanvraag heeft aangehaald. Hij geeft daarmee enkel aan het niet eens te zijn met bovenstaande beoordeling. In de algemene publicaties waarnaar verzoeker verwijst, kan de Raad niet lezen dat de gezondheidszorg in Albanië van een “algemeen slechte kwaliteit” is, wel dat het niveau van de gezondheidszorg “laag” is. De Raad kan het standpunt van de ambtenaar-geneesheer bijtreden dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet tot doel heeft de vreemdelingen te garanderen dat er in het land van herkomst medische zorgen bestaan die kwalitatief van een vergelijkbaar niveau zijn als de medische zorgen in België. Verzoeker overtuigt met zijn betoog dan ook niet dat het standpunt van de ambtenaar-geneesheer in deze kennelijk onredelijk is. Het volstaat immers, zoals reeds vermeld, dat adequate, gepaste, medische zorgen aanwezig zijn. Het eventuele feit dat het algemene kwaliteitsniveau van de gezondheidszorg in Albanië lager is dan in België, impliceert niet dat de benodigde medische zorgen die in Albanië beschikbaar zijn in verzoekers geval niet adequaat of gepast zouden zijn. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij niet zou kunnen beschikken over medische zorgen die van een aanvaardbaar kwalitatief niveau zijn.

Wat betreft de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen, volstaat in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat deze medische zorgen in het land van herkomst voldoende toegankelijk zijn.

Verzoeker verwees in zijn verblijfsaanvraag naar de corruptie in de Albanese gezondheidszorg. De ambtenaar-geneesheer nam hier het volgende standpunt over in:

“Verzoeker verklaart dat het algemeen bekend is dat medische behandelingen voor velen ontoegankelijk zijn omwille van omkooppraktijken en verwijst hierbij naar enkele algemene bronnen.

Hij legt geen bewijs voor dat er in zijn persoonlijke situatie sprake zou zijn van corruptie. Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; § 68)M 4 februari 2005, Mamatkuiov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).”

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift opnieuw naar de algemene publicaties die hij reeds in zijn verblijfsaanvraag aanhaalde en stelt dat de ambtenaar-geneesheer de corruptiepraktijk niet ontkent. Verzoeker meent verder dat van hem, gezien zijn individuele omstandigheden, niet kan worden geëist dat hij bijkomende bewijzen moet voorleggen waaruit blijkt dat er in zijn persoonlijke situatie sprake is van corruptie. Hij heeft immers op heel jonge leeftijd Albanië verlaten en is in de onmogelijkheid om bewijzen voor te leggen van persoonlijke ervaringen met betrekking tot corruptieproblemen in Albanië.

Met dit betoog toont verzoeker niet aan dat de voor hem benodigde medische zorgen niet toegankelijk zouden zijn in Albanië. Immers, de citaten uit de algemene publicaties tonen niet aan dat de corruptie in Albanië een zodanige omvang heeft, dat hij hierdoor geen aanspraak kan maken op de medische behandeling en opvolging die vereist zijn. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat de ambtenaar-geneesheer een loutere verwijzing naar algemene bronnen niet voldoende acht en vooropstelt dat verzoeker enig verband met zijn situatie aannemelijk maakt. De Raad leest in het medisch advies niet dat in dit kader bewijzen van persoonlijke ervaringen met corruptie worden gevraagd, maar wel dat verzoeker aantoont dat medische zorgen die hij nodig heeft in zijn geval ontoegankelijk zijn omwille van corruptie, quod non in casu.

Ook omtrent de kostprijs van de medicatie en de behandeling voert verzoeker een algemeen betoog. Hij stelt dat het niet duidelijk is wat de gemiddelde kostprijs is van de door hem te nemen medicatie en wat de exacte kostprijs is van de medische zorgen bij de specialist. Hij meent dat indien niet is geweten hoeveel de behandeling in zijn totaliteit kost, niet kan worden beweerd dat hij een beroep kan doen op zijn ouders voor financiële hulp of dat vrienden op afdoende wijze kunnen tussenkomen. De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op zich niet oplegt dat de ambtenaar-geneesheer stevast een concrete raming zou moeten maken van de kostprijs van de benodigde

zorgen in het herkomstland, zoals verzoeker lijkt voor te houden, wel moet redelijkerwijze kunnen worden aangenomen dat verzoeker voldoende toegang zal hebben tot de nodige medische zorgen.

In casu oordeelt de ambtenaar-geneesheer dat de benodigde medische zorgen financieel toegankelijk zijn op basis van de bevindingen dat:

- er een universele ziekteverzekering is in Albanië waarbij voor mensen die niet economisch actief zijn de bijdragen worden betaald door de staat;
- iemand die verzekerd is, in de primaire gezondheidszorg niet hoeft te betalen voor een consultatie en evenmin voor bepaalde medicatie of testen; in beginsel is er ook terugbetaling van medicatie;
- mensen zonder inkomen of met een laag inkomen een 'gezondheidskaart' verkrijgen waarmee ze gratis toegang hebben tot medische behandeling;
- verzoeker 19 jaar oud is en geen bewijs voorligt van (algemene) arbeidsongeschiktheid en er geen elementen in het dossier zijn die erop wijzen dat hij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong, waardoor niet kan worden besloten dat hij niet zou kunnen instaan voor de eventuele kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp;
- verzoekers vader werkzaam is in België zodat ook hij zijn zoon financieel zou kunnen bijstaan, moest dit nodig zijn;
- het onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker in Albanië geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het doen verstrekken van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Verzoeker slaagt er niet deze bevindingen concreet te weerleggen. Hij stelt enkel dat de primaire gezondheidszorg onder de universele ziekteverzekering wordt terugbetaald maar niet de medische zorgen die hij nodig heeft voor de behandeling van de ziekte van Marfan. Verzoeker beperkt zich echter tot een loutere bewering en toont niet concreet aan dat de benodigde medische zorgen voor de ziekte van Marfan niet kunnen vallen onder de primaire gezondheidszorg. Bovendien gaat hij voorbij aan de bevinding van de ambtenaar-geneesheer dat er geen bewijs voorlegt van (algemene) arbeidsongeschiktheid en dat er geen elementen in het dossier zijn die erop wijzen dat verzoeker geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong, waardoor niet kan worden besloten dat hij niet zou kunnen instaan voor de eventuele kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Verzoeker betwist deze bevinding niet. Hij toont dan ook niet aan dat de benodigde medische zorgen niet voldoende financieel toegankelijk zouden zijn.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in Albanië werden onderzocht. Door aan te geven het niet eens te zijn met de motieven, te verwijzen naar algemene artikels en twijfel te uiten, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat geen onderzoek dan wel een onvolledig onderzoek werd gevoerd naar de beschikbaarheid en de (financiële) toegankelijkheid rekening houdende met zijn individuele situatie.

Verzoeker beperkt zich in wezen veelal tot het herformuleren van de elementen uit de aanvraag maar slaagt er niet in concreet uiteen te zetten op welke manier de motivering van de eerste bestreden beslissing niet zou volstaan in het licht van de elementen die hij in het kader van zijn aanvraag heeft aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde of de ambtenaar-geneesheer in concreto geen rekening zou hebben gehouden.

Verzoeker toont niet aan dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de ambtenaar-geneesheer met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding tot zijn standpunt is gekomen. Een manifeste appreciatiefout blijkt niet. Evenmin toont hij aan dat het foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is om op grond van voormelde vaststellingen te oordelen dat de nodige zorg beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De uiteenzetting van verzoeker laat bijgevolg niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing, waar het medisch advies integraal deel van uitmaakt, niet op zorgvuldige of niet op kennelijke redelijk wijze werd genomen of dat er geen correcte toetsing van de aanvraag aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd doorgevoerd. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.6. In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker de schending aan van artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en de hoorplicht doordat verwerende partij bij de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening heeft gehouden met, eerste onderdeel, de ontoereikende of ontoegankelijke behandelingsmogelijkheid in het land van herkomst en, tweede onderdeel, met het gezins- en familieleven van verzoeker.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

“EERSTE ONDERDEEL

Bij het nemen van het bevel werd door verwerende partij geen rekening meer gehouden met de medische toestand van verzoeker en met name met de ontoereikende behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Gelet op de ernstige gezondheidstoestand van verzoeker en de ontoereikende behandeling in zijn land van herkomst heeft verwerende partij dan ook in strijd met artikel 3 EVRM het bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Verwerende partij had alvorens het bevel uit te vaardigen een onderzoek moeten voeren naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, hetgeen zij duidelijk niet heeft gedaan.

Zie hieromtrent ook S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen. Grondbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, Maklu, Antwerpen, 2007, 161:

‘Wat dit laatste betreft, heeft de Raad van State reeds in meerdere arresten geoordeeld, onder expliciete verwijzing naar het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij de evaluatie van de medische zorgverstrekking in het land van herkomst, niet alleen de mogelijkheid tot behandeling van een medische aandoening moet onderzoeken, maar eveneens moet nagaan of die zorgverstrekking ook toegankelijk is voor de betrokken vreemdeling. Met name dient de dienst daarbij na te gaan of de vreemdelingen in staat is om de kosten van de noodzakelijke behandeling financieel te dragen.’

Gelet op de afwezigheid van een afdoende onderzoek moet worden aangenomen dat het voor verzoeker dan ook onmogelijk is om terug te keren.

Het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 16.04.2018 vormt dan ook een schending van artikel 3 EVRM, minstens is er sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, als accessorium van de beslissing dd. 16.04.2018 waarbij de aanvraag om tot een verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 gemachtigd te worden ongegrond werd verklaard, is dan ook op zijn plaats.

TWEEDE ONDERDEEL

Het bestreden bevel motiveert dat aan verzoeker een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten in uitvoering van artikel 7, eerste lid 2° Vw.

Evenwel werd er geen rekening gehouden met de bepalingen vooropgesteld in artikel 74/13 Vw.

Artikel 74/13 Vw. luidt als volgt:

‘Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

In de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werd benadrukt dat rekening gehouden moet worden met het behoud van de eenheid van het gezin (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 24).

In casu moet worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geen enkele rekening houdt met de eenheid van het gezin.

Verwerende partij was nochtans op de hoogte dat verzoeker als student inwoont bij zijn ouders. In de bestreden beslissing werd hierover evenwel niks gesteld. Aldus is er sprake van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/13 Vw.

Dat verwerende partij bovendien bij het nemen van de bestreden beslissing rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het privéleven van verzoeker en de persoonlijke en familiale banden die hij heeft ontwikkeld.

Artikel 8 EVRM bepaalt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Verzoeker woont samen met zijn ouders en is van hen afhankelijk voor de dagelijkse noden en verzorging. Zijn ouders hebben een verblijfsrecht op grond van werk in hun hoedanigheid van langdurig ingezetene van een andere lidstaat van de Europese Unie.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Verwerende partij dient in zijn motivatie dan ook steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd.

Het is immers duidelijk dat door verwerende partij geen correcte belangenafweging werd gevoerd bij het effect van de verwijderingsmaatregel op het gezinsleven van verzoeker (schending van art. 8 EVRM en schending van art. 74/13 Vw.).

Daarenboven moet worden aangenomen dat ook de hoorplicht is geschonden. Het recht om te worden gehoord, waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

In casu staat vast dat de impact van de bestreden beslissing, alsook het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dermate is dat aan verzoeker de mogelijkheid had moeten worden gegeven om uit een te zetten welke persoonlijke omstandigheden nog in rekening zouden moeten worden gebracht.

Deze plicht vloeit trouwens voort uit de vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie. Het Europees Hof van Justitie heeft dienaangaande reeds het volgende gesteld (zie HvJ, 22 november 2012, C-277/11, overweging 81-88):

"Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, Krombach, C-7/98, Jurispr. blz. I-1935, punt 42, en 18 december 2008, Sopropé, C-349/07, Jurispr. blz. I-10369, punt 36).

De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, Nederlandsche Banden-Industrie- Michelin/Commissie, 322/81, Jurispr. blz. 3461, punt 7, en 18 oktober 1989, Orkem/Commissie, 374/87, Jurispr. blz. 3283, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, Transocean Marine Paint Association/Commissie, 17/74, Jurispr. blz. 1063, punt 15; Krombach, reeds aangehaald, punt 42, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 36).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december

2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65).

*Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C-269/90, *Jurispr. blz.* I-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging."*

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs als schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303 en ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht wordt van toepassing geacht in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C277/11, M.M., ro. 85).

Verwerende partij heeft geen enkele rekening gehouden met de gezinssituatie van verzoeker (schending van artikel 8 EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, de schending van materiële motiveringsplicht en de hoorplicht). Verzoeker is nochtans materieel en moreel volledig afhankelijk van zijn ouders en kan niet zonder hen terugkeren naar Albanië.

Ook het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dd; 01.02.2018 (bijlage 44), waarnaar in de bestreden beslissing werd verwezen, werd op grond van deze motivatie intussen vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 205 703 van 21.06.2018.

De vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, is thans dan ook op zijn plaats."

3.7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een hoge drempel hanteert en oordeelt dat enkel "*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*", een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Uit het arrest Paposhvili (EHRM 13 december 2016 (GK), nr. 41738/10, par. 183) blijkt dat onder deze uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, enerzijds, maar ook situaties worden begrepen van verwijdering van ernstig zieke personen bij wie er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland, anderzijds. Volgens het EHRM beantwoorden slechts deze twee situaties van verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen aan de hoge drempel die geldt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

In casu oordeelde de ambtenaar-geneesheer: "*Uit het voorgelegde medische dossier kan ik besluiten dat de ziekte van Marfan, hoewel dit beschouwd kan worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van Mr. K indien dit niet adequaat opgevolgd en behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien opvolging en behandeling beschikbaar en toegankelijk zijn in Albanië.*"

Zoals reeds vastgesteld, werd een afdoende onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen en slaagt verzoeker er niet in op ernstige en concrete wijze de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen. Bijgevolg wordt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aangetoond.

3.8. Verzoeker stelt dat in de tweede bestreden beslissing geen enkele rekening werd gehouden met de eenheid van het gezin, hoewel de gemachtigde op de hoogte is van het feit dat verzoeker als student inwoont bij zijn ouders. Verder betoogt verzoeker dat bij de afgifte van het bestreden bevel rekening

moest worden gehouden met zijn privéleven en de persoonlijke en familiale banden die hij heeft ontwikkeld. Verzoeker klaagt aan dat er in casu geen belangenafweging is gemaakt.

In tegenstelling tot het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 1 februari 2018 dat door de Raad werd vernietigd bij arrest nr. 205 703 van 21 juni 2018, blijkt uit een synthesenota van 29 maart 2018, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de gemachtigde bij het nemen van dit bestreden bevel wél een individueel onderzoek naar het gezins- en privéleven van verzoeker in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM heeft uitgevoerd. Hij oordeelt als volgt:

“Betrokkene zou momenteel inwonen bij zijn ouders, die legaal in België verblijven. Verzoeker heeft altijd de mogelijkheid om vanuit het land van herkomst of verblijf een visum aan te vragen om een familiaal bezoek te brengen. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.”

Hieruit blijkt afdoende dat de gemachtigde bij de afgifte van het bestreden bevel rekening heeft gehouden met gezins- en privéleven van verzoeker.

Hij houdt rekening met het feit dat verzoeker samenwoont met zijn ouders die in België een verblijfsrecht hebben en maakt daaromtrent een afweging, met name dat hij altijd de mogelijkheid heeft om vanuit zijn land van herkomst of verblijf een visum aan te vragen met oog op een familiaal bezoek. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde in casu een kennelijk onredelijke afweging heeft gemaakt. Waar verzoeker stelt dat hij van zijn ouders afhankelijk is voor de dagelijkse noden en verzorging, moet immers worden opgemerkt dat in de eerste bestreden beslissing door de ambtenaar-geneesheer werd vastgesteld dat er geen nood is aan mantelzorg en dat deze bevinding door verzoeker niet werd betwist noch weerlegd. Waar verzoeker betoogt dat hij materieel en moreel volledig afhankelijk is van zijn ouders en niet zonder hen kan terugkeren naar Albanië, beperkt hij zich dan weer tot een blote bewering die op geen enkele wijze verder wordt geconcretiseerd of gestaafd in het verzoekschrift. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat de mogelijkheid tot het onderhouden van de gezinsbanden door het afleggen van familiale bezoeken in casu een kennelijk onredelijke belangenafweging vormt.

Tevens blijkt dat de gemachtigde bij de afgifte van het bestreden bevel rekening heeft gehouden met het bestaan van een eventueel privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij stelt daarbij: *“Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 van het EVRM.”* Verzoeker beperkt zich tot een loutere verwijzing naar zijn privéleven en de persoonlijke banden die hij heeft ontwikkeld, maar concretiseert de persoonlijke banden die hij hier zou hebben opgebouwd niet. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij bepaalde sociale, economische of persoonlijke bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en niet als “gewone” sociale relaties kunnen worden beschouwd (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Een beschermenswaardig privéleven wordt niet aangetoond. Verzoeker maakt ook hier niet aannemelijk dat de gemachtigde bijgevolg tot een belangenafweging diende over te gaan, met name of er in hoofde van de Belgische overheid een positieve verplichting bestaat om hem op haar grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privéleven alhier kan handhaven.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde, in het kader van de artikelen 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, enig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing of in dit kader een kennelijk onredelijke afweging heeft gemaakt.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM in het licht van verzoekers gezinsleven en voorgehouden privéleven wordt in deze stand van zaken dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt een schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht.

3.9. Verzoeker refereert aan het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §§ 81-83; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden.

Het wordt niet betwist dat door de afgifte van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. Evenmin wordt betwist dat het bestreden bevel moet worden

aangemerkt als een besluit dat de belangen van verzoeker nadelig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus van toepassing.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de mogelijkheid had om te worden gehoord in het kader van zijn verblijfsaanvraag van 21 maart 2018.

Verder wijst de Raad erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht evenwel pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Zoals blijkt uit wat hierboven werd besproken met betrekking tot de aangevoerde schendingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij relevante en nuttige elementen had kunnen aanbrengen in het kader van artikelen 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM die de besluitvorming van de gemachtigde hadden kunnen beïnvloeden en hem ervan hadden kunnen weerhouden de thans bestreden beslissing te nemen.

Er is immers gebleken dat rekening werd gehouden met het gezinsleven en het voorgehouden privéleven van verzoeker. Verzoeker laat na aan te tonen welke andere of bijkomende elementen hij alsnog had willen aanvoeren die de besluitvorming van verweerder hadden kunnen beïnvloeden. Een mogelijke onregelmatigheid op dit vlak kan in dit geval dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond en kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op wat voorafgaat, past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES